

Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu

Neophilologica Sandeciensia 12

pod redakcją

**Katarzyny Jasiewicz
Moniki Zięby-Plebankiewicz**

Nowy Sącz 2018

Redaktor Naukowy
dr Katarzyna Jasiewicz
dr Monika Zięba-Plebankiewicz

Redaktor Wydania
dr Monika Madej-Cetnarowska

Recenzja
dr hab. Roman Gawarkiewicz, prof. nadzw.
dr hab. Andrzej Pawelec

Redaktor Techniczny
dr Tamara Bolanowska-Bobrek

© Copyright by Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu
Nowy Sącz 2018

ISBN 978-83-65575-29-6

Wydawca
Wydawnictwo Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu
ul. Staszica 1, 33-300 Nowy Sącz
tel. 18 443 45 45, e-mail: briw@pwsz-ns.edu.pl

Adres Redakcji
Nowy Sącz 33-300, ul. Staszica 1
tel. +48 18 443 45 45, e-mail: tbolanowska@pwsz-ns.edu.pl

Druk
Wydawnictwo i drukarnia NOVA SANDEC s.c.
Mariusz Kałyniuk, Roman Kałyniuk
33-300 Nowy Sącz, ul. Lwowska 143
tel. 18 547 45 45, e-mail: biuro@novasandec.pl

Grzegorz A. ZIĘTAŁA

Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu

**PROSTA I SERDECZNA NAJA, „ZAGADKA KREMLA” – LUDMIŁA,
„CARYCA” SWIETŁANA I TAJEMNICZA ALINA
– HISTORIE PIERWSZYCH DAM NOWEJ ROSJI**

Streszczenie

W niniejszym artykule przedstawiono sylwetki pierwszych dam Rosji – towarzyszek życia Borysa Jelcyna, Władimira Putina i Dmitrija Miedwiediewa. Każda z nich prezentowała inny „model” pierwszej damy tego państwa. Uwagę zwrócono również na, prawdopodobnie, drugą żonę Putina – Alinę Kabajewą.

Резюме

В данной статье представлены образы первых леди России – спутниц жизни Бориса Ельцина, Владимира Путина и Дмитрия Медведева. Каждая из них представляла собою иную «модель» первой леди этого государства. Внимание также обращено на, весьма вероятно, вторую жену Путина – Алину Кабаеву.

Wprowadzenie

Dany artykuł jest kontynuacją prezentacji losów pierwszych dam Rosji. Po przedstawieniu biografii żon przywódców ZSRR (Ziętała, 2017), tym razem zarysujemy sylwetki byłych pierwszych dam nowej, niepodległej Rosji – Nainy Jelcynej, Ludmiły Putinej i Swietłany Miedwiediewej oraz podamy informacje na temat rzekomej, jakoby nowej, pierwszej damy tego kraju – Aliny Kabajewej. Przedstawione w niniejszej publikacji trzy kobiety były damami, które zadziwiły świat i zyskały sympatię swoich współobywateli. Aktualnie, w prawdziwym tego określenia wydźwięku, Rosja nie ma „pierwszej damy” – po raz pierwszy przywódca kraju jest rozwodnikiem. Przynajmniej oficjalnie, bo krążą plotki o tajnym ślubie Władimira Władimirowicza, ale ani on sam, ani jego tajemnicza wybranka tego nie potwierdzają. A jego była żona poślubiła innego mężczyznę i mieszka za granicą. Nowa Rosja, nowe zwyczaje, nowe czasy...

1. Naina Jelcyna (ur. w 1932 roku)

Fotografia 1. Naina Jelcyna.

Źródło: www.teleport2001.ru/kalendar-sobytyi/2015-03-14/60712-supruga-1-go-prezidenta-rossii-naina-elcina-otmechaet-83-y-den-rozhdeniya.html (dostęp: 27.07.2017).

Żona Borysa Jelcyna w latach 1956-2007, pierwsza dama Rosji w latach 1991-1999

Naina Jelcyna urodziła się 14 marca 1932 r. we wsi Titowka (w obecnym obwodzie orenburskim) w rodzinie staroobrzędowców¹. Jej ojciec – Josif Girin – był urzędnikiem na kolei, a matka, Maria, zajmowała się wychowywaniem czterech synów i dwóch córek. Naina była najstarszą z rodzeństwa. Co ciekawe, przy narodzinach otrzymała imię Anastazja, ale zwracano się do niej Naja. W wieku 25 lat oficjalnie zmieniła imię na Naina. W 1955 roku ukończyła Politechnikę Uralską w Swiedłowsku (obecnie Uralski Uniwersytet Federalny im. Pierwszego Prezydenta Rosji B. Jelcyna w Jekaterynburgu²). Podczas studiów poznała Borysa Jelcyna, studenta Wydziału Budownictwa tej samej Politechniki. Mieli wspólnych znajomych, zimą razem wędrowali po górach, zjeżdżali na nartach, a latem słuchali słowików i Borys czytał jej utwory Czechowa, które uwielbiał. W czasach studenckich, aż do drugiego roku studiów, byli jedynie bliskim przyjaciółmi. Gdy do Borysa przyjeżdżali krewni, ustępował im swój pokój w akademiku i szedł nocować do Nainy, gdzie spali w jednym łóżku „na waleta” („Ivona”, 2013). Potem relacje zacieśniły się: chodzili na tańce, do teatru, a na jednym z sobotnich wieczorków tanecznych pocałowali się po raz pierwszy. Później, mimo deszczowej jesiennej pogody, spacerowali po mieście i znów się całowali. W akademiku każde z nich wróciło do swojego pokoju i zapadło w głęboką refleksję. Naina bała się miłości, zmian, które ta za sobą pociągnie. Nie widzieli się kilka dni. Gdy przypadkowo spotkali się na korytarzu, ciepło się przywitani, ale nie chcieli zmieniać swoich relacji. Potrzebne im były jeszcze 4 lata.

¹ Historia staroobrzędowców (inaczej: starowierów albo starowierców) sięga 2 poł. XVII wieku. W roku 1654 patriarcha Nikon na soborze odbywającym się w Moskwie dokonał za zgodą cara Aleksego reform w rosyjskim kościele prawosławnym. Zmiany dotyczyły m.in. obrządku i poprawek w księgach kościelnych. Miały one służyć umocnieniu absolutnej władzy carów, będących formalnymi zwierzchnikami Cerkwi Prawosławnej. Ze zmianami nie zgodziła się część duchownych, która pozostała przy starych obrządkach. Dało to początek rozłamowi. Po ostatecznym zatwierdzeniu reform Nikona przez sobór grecko-rosyjski w 1667 roku, zwolennicy dawnej wiary, zwani staroobrzędowcami lub raskolnikami (od rosyjskiego raskoł – rozłam), zostali poddani prześladowaniom przez władze carskie i cerkiewne. Źródło: <http://dziedzictwo.ekai.pl/@staroobrzędowcy> (dostęp: 25.08.2017).

² Jekaterynburg w czasach radzieckich nosił nazwę Swierdłowsk.

Po ukończeniu Politechniki Nainę oddelegowano do pracy jako inżynier budowlany do Orenburga, a Borys znalazł zatrudnienie w Swierdłowsku. Młodzi obiecali sobie, że pobiorą się za rok. Ścisłej ujmując, to Jelcyn zaproponował Nainie spotkanie po roku i ślub. Ona była przekonana, że, jak zwykle, żartuje. W czasie rozłąki korespondowali ze sobą; do niej dochodziły nawet słuchy, że ma się żenić z inną. Pewnego dnia otrzymała telegram, że Borys ma problemy z sercem. Najszybciej jak mogła przyjechała do swierdłowskiego szpitala i usłyszała od „pacjenta” takie wyznanie: „Nie mogłem już dłużej czekać. Chciałem, żebyś natychmiast przyjechała. A co do serca, to nie kłamałem. Boli mnie, ale z miłości do Ciebie, boli tak bardzo, że nie mam już sił. Pobierzmy się” (Ibidem). Pobrali się we wrześniu 1956 roku. Wesele było skromne, studenckie, młodzi otrzymali w prezencie łódówkę „Saratow”. Po roku urodziła się im córka Jelena, po 3 latach Tatiana. Rodzice Nainy początkowo byli przeciwni temu małżeństwu, gdyż spodobał się im Jurij Gagarin – pierwszy kosmonauta na świecie. Gagarin rzeczywiście zalecał się do Nainy, ale ona wybrała Jelcyna.

Fotografia 2. Naina i Borys Jelcynowie.

Źródło: <http://maxpark.com/community/5625/content/3612628> (dostęp: 27.07.2017).

Naina pracowała w Państwowym Instytucie Projektowym „Wodokanalprojekt” 25 lat jako główny inżynier, projektując oczyszczalnie ścieków w obwodzie swierdłowskim.

W 1985 roku Jelcynowie przeprowadzili się do Moskwy, gdzie Borys został skierowany do Wydziału Budownictwa KC KPZR. W czerwcu tego roku objął funkcję sekretarza KC ds. budownictwa, a w grudniu mianowano go sekretarzem Moskiewskiego Komitetu Partii. Był niezwykle popularny w stolicy; występował na konferencjach z referatami – mówił o wielopartyjności, o likwidacji monopolu na władzę KPZR. Naina obawiała się, że za takie poglądy może zostać aresztowany. Stało się jednak zupełnie inaczej – 12 czerwca 1991 roku Borys został prezydentem Rosji, a ona – pierwszą damą. Nie lubiła tej roli i źle się w niej czuła. Jak pisze M. Kozak (2012): „Naina Jelcyna zawsze unikała określenia „Pierwsza Dama”. Mawiała, że damą się nie zostaje – trzeba się nią urodzić. Niemniej jednak, Pani prezydentowa traktowała swoją rolę bardzo poważnie, chociaż nie ukrywała, że świat, w który wkroczyła za sprawą swojego męża, nie jest jej „naturalnym środowiskiem”. Z powodu częstych zagranicznych wizyt przyszło jej zamienić wygodną, ale niezbyt wyszukaną garderobę na kreacje skrojone według mody Zachodu. Zwierzała się, że dużo przeczytała o kulturze krajów, które odwiedzała.

I rolę „First Lady” Naina Josifowna odegrała bardzo dobrze, zapisując się w świadomości dużej części Rosjan jako „ta lepsza połowa” prezydenckiej pary. Wobec częstych ekscesów oraz poalkoholowych niedyspozycji Borysa Jelcyna, które do dziś symbolizują jego prezydenturę, „prezydenturę potrzebną, ale i poniekąd wstydliwą, jego żona pozostała uosobieniem spokoju i godności w sprawach życia codziennego” (Пчелкин, 2017).

Naina nigdy nie ubierała się u słynnych projektantów, nie miała osobistego stylisty ani nawet sekretarki. Samodzielnie wybierała stroje w stylu Coco Chanel, ale w Moskiewskim Atelier. Po odbytych podróżach zagranicznych, jak stwierdziła, przeraziła się niskim poziomem ochrony zdrowia w Rosji. Z pewnością dlatego zbierała pieniądze na nowoczesny sprzęt dla szpitali i domów dziecka. W Rosji mawiano, że Jelcyn nie byłby tym Jelcynem, gdyby nie jego żona: „nie chodzi tu o krawaty, które mu wiązała. Chodzi o bezinteresowną wzajemną miłość, o której wielu może tylko pomarzyć” (Селиванова, 2017).

Borys, jako prezydent, nigdy nie prosił Nainy o radę w sprawach państwowych. Raz tylko, gdy zastanawiał się, czy ubiegać się o drugą kadencję, spotkał się z jej sprzeciwem. O decyzji męża o złożeniu urzędu dowiedziała się tego samego dnia, jeszcze przed południem. Rzuciła mu się na szyję, pocałowała i aż podskoczyła z radości. Marzyła o tym całą kadencję. Orędzie z 31 grudnia 1999 roku oglądała w telewizji. Widziała i słyszała, jak przemawiał, jak wsiadał do samochodu i co powiedział Putinowi – „Niech się Pan troszczy o Rosję”. W domu czekała na niego z szampanem (Селиванова, 2017). Cieszyła się, że będą razem, że będą wspólnie wychowywać wnuki i prawnuki, obchodzić święta, odpoczywać.

Po złożeniu przez Jelcyna urzędu, ten krótki okres, który jeszcze mu pozostał, Naina uważa za „najszczęśliwszy w życiu, bo byli cały czas razem, razem ze swoją miłością. To był dar od losu” (Пчелкин, 2017).

Naina aż do śmierci Borysa Jelcyna (23 kwietnia 2007 roku) starała się pozostawać w cieniu męża, podkreślając, że przede wszystkim jest żoną, matką i babcią (Корогаев, 2017). Rosjanie cenili ją i cenią do dziś za jej mądrość, cierpliwość, opanowanie i takt (Мельникова). Jako pierwsza dama, pomagała szkołom, szpitalom, domom starców. Za swoją działalność charytatywną w 1999 roku otrzymała międzynarodową nagrodę „Oliver” (za „humanizm serca”). W 2005 roku Rosyjska Akademia Biznesu i Przedsiębiorczości przyznała jej nagrodę „Olimpia” w kategorii „honor i godność” – za „nienaganny styl i wierną służbę ideałom moralnym”.

W 2015 roku w Jekaterynburgu otwarto Centrum Prezydenckie B. Jelcyna, przy którym funkcjonuje Muzeum pierwszego prezydenta Rosji i Archiwum jego imienia. W 2017 roku od Władimira Putina Naina otrzymała Order Wielkiej Męczennicy Katarzyny „za znaczący wkład do realizacji społecznych i humanitarnych programów i aktywny udział w działalności charytatywnej”.

Naina we wszystkich wywiadach mówi o swojej wielkiej miłości do Borysa i może za to właśnie tak wysoko cenią ją Rosjanie – za głęboką, nieprzemijającą miłość do męża. W jednym z nich, na pytanie dziennikarza o chwile z przeszłości, do których chciałaby wrócić, odpowiedziała: „Oczywiście, do chwil, gdy byłam z Borysem Nikołajewiczem, i nieważne jest, do którego dnia albo którego roku. Tylko, aby z nim być. Borys zawsze był szefem – najpierw na budowie, następnie – w Swierdłowskim Komitecie Obwodowym, potem w Moskwie i w końcu – Prezydentem Rosji. I oczywiście, czasem były to trudne chwile w naszym życiu. Ale obok niego nawet najtrudniejsze czasy były szczęśliwe” (Ростовский, 2017).

W tym samym wywiadzie Naina powiedziała o roli kobiety: „Na kobiecie spoczywa o wiele większa odpowiedzialność za rodzinę. Każda z nich musi odpowiedzieć sobie na pytanie: czy ma pracować, czy nie? Czy ma dążyć do zawodowego spełnienia, czy nie? Całe życie pracowałam i uważam, że praca wcale mi nie przeszkadzała. Staralam się żadnych zawodowych problemów nie przynosić do domu, zawsze zostawiałam je *za progiem*. Wychodząc za mąż, każda kobieta powinna rozumieć, że poświęca wiele: poświęca swoje nerwy, swój czas, często – spokój ducha! Mąż i dzieci nie powinni widzieć jej problemów, do domu ma ona wносить tylko ciepło, troskę, przytulność. W każdej rodzinie powinno być więcej dobra, więcej prawdy, troski i zrozumienia” (Ibidem). „Przepisem” na szczęśliwy związek jest „kochać i rozumieć. Jeśli dziewczyna wychodzi za mąż, powinna uświadomić sobie, że czeka ją nie tylko miłość, że życie rodzinne – to sztuka. Trzeba być dyplomata, żeby nie doprowadzać do konfliktów” (Селиванова, 2017).

Naina, mimo statusu byłej pierwszej damy, jest normalną, zwykłą kobietą. Pisze sms-y, rozmawia przez Skype'a, chociaż nie lubi tego – chodzi do sklepów, czyta gazety, słucha muzyki klasycznej. Realizuje się w roli babci trzech wnuków, trzech wnuczek i pięciorga prawnuków. W refleksji o sobie stwierdziła: „miałam szczęśliwe życie. Miałam cudownego męża – z charakterem, silnego, przystojnego, który dawał mi radość każdego naszego wspólnego dnia. Mam takie dzieci, o których można tylko marzyć, wnuki i prawnuki przynoszą mi poczucie zadowolenia, jestem szczęśliwą żoną, matką, babcią. Nie marzyłam o tym, ale tak jakoś wyszło w moim życiu” (Ростовский, 2017).

W Rosji Borysa Jelcyna ocenia się różnie, ale w stosunku do Nainy zawsze wyrażany jest szacunek i życzliwość, gdyż była „prawie idealną żoną głowy państwa” (Мельникова, 2017).

2. Ludmiła Putina, obecnie Oczeretny (ur. w 1958 roku)

Fotografia 3. Ludmiła Putina.

Źródło: <http://newsonline24.com.ua/uzhe-ne-putina-eks-zhena-glavy-rossii-vyshla-zamuzh-za-37-letnego-smi/> (dostęp: 27.07.2017).

**Żona Władimira Putina w latach 1983-2014,
pierwsza dama Rosji w latach 2000-2008 i 2012-2014**

Ludmiła Aleksandrowna Szkrebniewa urodziła się w Kaliningradzie 6 stycznia 1958 roku w rodzinie robotnika zakładu mechanicznego – Aleksandra Abramowicza i Jekatieriny Tichonowny – kasjerki. Rodzina żyła w skromnych warunkach w niewielkim mieszkaniu w robotniczej dzielnicy Kaliningradu. Ludmiła uczyła się w Szkole Średniej nr 8. Nauczyciele wspominają ją „jako zwykłą uczennicę, pasjonującą się literaturą i poezją. Miała artystyczną duszę, dzięki czemu zawsze występowała na apelach”³. Po ukończeniu szkoły średniej pracowała jako listonoszka, a następnie jako tokarz w Zakładzie „Torgmasz”, potem jako sanitariuszka w szpitalu, a w 1980 roku rozpoczęła pracę jako stewardessa w Kaliningradzie. W 1981 roku rozpoczęła studia w Leningradzkim Uniwersytecie Państwowym na Wydziale Filologicznym na romanistyce, dzięki czemu włada językami: portugalskim, hiszpańskim, francuskim i niemieckim.

Po studiach wykładała język niemiecki w swojej uczelni w Leningradzie. W połowie lat 90. została menedżerem w butik „Trussardi”, a następnie była przedstawicielem firmy „Telecominvest” S.A.

W 2002 roku, za wkład w wymianę kulturalną między Rosją a Niemcami, otrzymała nagrodę im. Jacoba Grimma.

Władimir Putin i Ludmiła Szkrebniewa poznali się w 1980 roku w Leningradzie przy kasie biletowej Teatru Lensowietu. Spotkanie zorganizował ich wspólny znajomy, który postanowił poznać 22-letnią stewardesę ze starszym o 5 lat oficerem służb specjalnych. Jak przyznawała się później Ludmiła, na początku nie miała pojęcia, czym zajmuje się mężczyzna, z którym się spotyka. Dopiero po 1,5 roku znajomości dowiedziała się, dlaczego Władimir czasem znika i nie chce mówić, czym się przez ten czas zajmował. Ślub wzięli po 3 latach znajomości, w lipcu 1983 roku.

Fotografia 4. Ludmiła i Władimir Putinowie.

Źródło: www.womanhit.ru/stars/news/654791-vladimir-i-lyudmila-putinyi-reshili-razvestis.html (dostęp: 27.07.2017).

³ Źródło: <https://24smi.org/celebrity/1387-lyudmila-putina.html> (dostęp: 25.08.2017).

W 1985 roku z córką Marią Putinowie wyjechali do Drezna. Władimir pracował tam jako dyplomata. W rzeczywistości jednak realizował zadania wywiadowcze jako oficer KGB. W Dreźnie urodziła się im druga córka – Jekaterina. Po 5 latach pobytu w NRD małżonkowie wrócili do Leningradu. Wkrótce też Władimir odszedł ze służby w KGB i zaczął budować swoją polityczną karierę.

5 lat spędzonych w Dreźnie to najbardziej tajemniczy okres w życiu Putina. Przez długi czas podtrzymywano wersję o jego karierze dyplomatycznej, choć szybko stało się jasne, że we Wschodnich Niemczech zajmował się zupełnie innymi zadaniami.

Powołując się na brytyjski „The Daily Mail” i niemiecki „Bild”, K. Zielke napisał: Putin bił i zdradzał żonę na placówce w NRD, gdzie w latach 1985-1990 jako kapitan KGB próbował werbować szpiegów i zbierać informacje na temat RFN (Zielke, 2013). Osamotniona Ludmiła wyplakiwała się na ramieniu Lenoczki, tłumaczki w komórce KGB, a jednocześnie informatorce zachodniemieckiego wywiadu BND: „Jest agresywny, dużo pije, bije ją i zdradza” (Pawłowska, 2013). Byli szefowie BND potwierdzili, że „Putin miał w Dreźnie wiele kochanek. Jedną z nich miał nawet zostawić ze swoim dzieckiem” (Ibidem).

Kolejna „bomba” wybuchła, gdy 2002 roku w mediach pojawiły się opinie, jakie Ludmiła Putina wygłaszała na temat swojego męża. Władimir kieruje się w życiu osobistym dwiema zasadami: „Do kobiety należą wszystkie prace w domu” i „Kobiety nie wolno chwalić, żeby jej nie zepsuć” – powiedziała Olegowi Bołockiemu, dziennikarzowi, który wydał nieautoryzowaną biografię rosyjskiego prezydenta. Bołocki chętnie przytaczał szczegóły ze zwierzeń pierwszej damy. „Nigdy nie doczekałam się pochwały moich zdolności kulinarnych. Był bardzo wybredny i wystarczyło, że cokolwiek mu nie smakowało, i odmawiał zjedzenia obiadu” – opowiadała. Nie kryła też żalu, że praca męża negatywnie odbija się na ich życiu rodzinnym. „Przez całe życie czułam się kontrolowana. Zawsze czułam, że mnie obserwuje i weryfikuje trafność mojej decyzji” – twierdziła. Po tych rewelacjach zachodnie media otwarcie nazywały Władimira Putina „tyranem i szowinistą”. Do negatywnego wizerunku małżeństwa Putinów przyczyniła się też wydana przez niemiecką przyjaciółkę Ludmiły Irene Pietsch książka, w której pisała, że związek jej rosyjskich znajomych był daleki od ideału. Przykładowo, Ludmiła skarżyła się, że mąż ogranicza jej dostęp do pieniędzy oraz sprawdza zakupy. Pietsch przytoczyła też wypowiedź Władimira Putina: „Każdy, kto wytrzyma z nią więcej niż trzy tygodnie, zasługuje na pomnik. Sama Ludmiła nazwała małżonka „wampirem” (Ibidem).

J. Hartmann (2001) napisał, że „dla Ludmiły Putinej zawałił się świat, kiedy Władimir poinformował ją, że chce zostać prezydentem Rosji. Przeplakała cały dzień, jakby odebrała wiadomość o katastrofie. Uświadomiła sobie, że jej życie rodzinne przewróci się do góry nogami, że nic już nigdy nie będzie takie samo, jak wcześniej” (Хартманн 2001).

Drogi Putina i jego żony zaczęły się rozchodzić, gdy ten na dobre rozgościł się na Kremlu. Ludmiła wówczas rzadko pojawiała się w mediach. Około 2009 roku para prezydencka właściwie nie była już widywana razem. Przyszli jedynie na koncert muzyki pop, ale wcześniej spotkali się z patriarchą Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego Kiryłem. Od razu pojawiły się spekulacje, że chcą uzyskać jego zgodę na rozwód. Cerkiew musiała zdemontować pogłoski, jakoby Ludmiła Putina postanowiła zostać zakonnica. Pojawiła się także wersja, że w szpitalu szukała pomocy w wyciągnięciu jej z depresji.

Gdy Putin został ponownie prezydentem w 2012 roku, Ludmiła ponoć zamieszkała z dala od oczu ciekawskich – w daczce w Soczi nad Morzem Czarnym. Mówiono też, że przebywa w luksusowym pensjonacie, zbudowanym przez państwo za milion funtów. Miał się on znajdować na terenie klasztoru Zbawiciela i św. Eleazara, położonym w miejscowości Jelizarowo w obwodzie pskowskim. Ludmiła Putina w 2010 roku wzięła udział w pogrzebie zmarłej w wieku 55 lat przełożonej tego klasztoru – matki Jelizawiey. Podobno w prywatnej celi Ludmiły zawisł portret Władimira Putina, co dało powód do plotek, że była żona Putina wstąpiła do zgromadzenia (Przybyll, 2014).

W czerwcu 2013 roku para prezydencka udała się na balet „La Esmeralda”. W przerwie oznajmiła reporterom, że bierze rozwód. O tym, że relacje między Władimirem a Ludmiłą nie są najlepsze, wiadomo było już od dawna, ale sposób, miejsce i czas podzielenia się tą „nowiną” wprawił rosyjskie społeczeństwo w osłupienie.

K. Zielke (2013) uważa, że „fakt wybrania przez Putina jako tła rozstania baletu „Esmeralda” może wskazywać zarówno na symboliczne zakończenie rozpoczętej w teatrze znajomości, jak i na sentymentalną próbę wyjaśnienia tegoż rozstania: w pierwszym obejrzanym przez nich akcie pokraczny garbus Quasimodo (Putin?) zakochuje się w pięknej cygańskiej tancerce (Kabajewej?)”.

Jak informują media, Ludmiła wyszła za mąż za 20 lat młodszego od niej biznesmena Artura Oczeretnego (jej wybranek miał wówczas 37, a Ludmiła 57 lat). Ślub zawarty był potajemnie, czego dowodem jawi się zmiana nazwiska kobiety. Na plotkarskiej stronie internetowej Starhit zamieszczone zostały zdjęcia rzekomych małżonków Oczeretnych.

Para mieszka w wartej ok. 7,46 mln dol. willi w wiosce Anglet w pobliżu Biarritz na południowym zachodzie Francji. Jak wynika z danych organizacji o nazwie Projekt Raportowania Zorganizowanej Przystępności i Korupcji (OCCRP), nieruchomość tę kupiono na nazwisko żony Putina, choć formalnym jej właścicielem jest mąż (*Młodszy mąż...*, 2017).

Po rozwodzie z Władimirem Putinem głównym źródłem dochodu Ludmiły jest Ośrodek Rozwoju i Komunikacji Interpersonalnej – mimo swojego typu non profit. Obecnie prowadzi mu Artur Oczeretny, a pieniądze spływają z prowadzenia wykładów, programów podwyższenia kwalifikacji zawodowych, wydawania książek, a przede wszystkim – z wynajmowania powierzchni. „Wizytówką” oficjalnie prowadzonej działalności jest „popularyzacja i odnawianie profesjonalnych nawyków bibliotekarzy szkolnych”. Ośrodek prowadzi kursy podnoszące kompetencje bibliotekarzy za ok. 70 dol. i szkolenia w zakresie rozwijania umiejętności w dziedzinie „dojrzałości komunikacyjnej” – tutaj należy zapłacić od 9 do 36 dol. za sesję.

To jednak nic w porównaniu z pieniędzmi pochodzącymi z wynajmowania lokali. Ośrodek jest właścicielem starego budynku w Moskwie o powierzchni ponad 7,5 tys. m². Długoterminową umowę na wynajem 5 tys. m² w 2014 roku podpisała należąca do Ludmiły firma „Meridian”, która prawie w całości udostępnia ten metraż podnajemcom. Rocznie przychody z tego tytułu wynoszą ponad 3,2 mln dol.

Ośrodek otrzymuje też pomoc rządową. W 2015 roku władze Moskwy przyznały tej organizacji dotację w wysokości 935 tys. dol., aby „stworzyć warunki skutecznej komunikacji w społeczeństwie”. Może ona również liczyć na fundusze ze strony korporacji państwowych. W 2012 roku, zgodnie ze swoim rocznym sprawozdaniem, spółka należąca do rosyjskich kolei przyznała Ośrodkowi 800 tys. dol. w ramach niesprecyzowanej jasno „pomocy” (Turecki, 2017).

Będąc jeszcze pierwszą damą Rosji, Ludmiła poświęcała się sprawie dbałości o język rosyjski. L. Nikołajewa wspomina, że „w swojej macierzystej uczelni Ludmiła Putina założyła Centrum Rozwoju Języka Rosyjskiego (obecnie – Centrum Komunikacji Międzynarodkowej). W pierwszych latach prezydentury jej męża organizowała konferencje międzynarodowe na temat języka rosyjskiego, występowała publicznie z odczytami na temat języka rosyjskiego i edukacji w tej dziedzinie. Jako filolog, uważała za swój obowiązek toczyć walkę o czystość języka i jego zachowanie” (Николаева, 2013).

W. Gurewicz, nauczycielka Putina, tak postrzega Ludmiłę: „jest jego przeciwieństwem. Zawsze stara się być niezauważalną. Ubiera się skromnie. Kiedy ten w czasach radzieckich pracował jeszcze w Niemczech, kupował jej i córkom coś uchodzące za supermodne w ZSRR. Ludmiła nie nosiła tego, wstydziła się, oddawała rzeczy koleżankom. Chociaż – nawet koleżanek nie miała dużo (...). W ostatnich latach Ludmiła Putina zaczęła coraz więcej czasu poświęcać na wycieczki po miejscach świątynnych. Stała się pobożna. Mówiono o jej pragnieniu pójścia do klasztoru. Szczególnie głośno o tym rozprawiano w okolicach Pskowa. Jest tam wiele zniszczonych cerkwi, są i klasztory. Do jednego z nich Ludmiła coraz częściej zaglądała. Wkrótce zaczęto go odnawiać. Co nie mogło nie dziwić ludzi” (Николаева, 2013).

Akademik B. Gajdar, były rektor Wojskowej Akademii Medycznej, do której Ludmiła trafiła po wypadku samochodowym, wspomina ją tak: „bardzo miła, przyjemna w komunikacji. Ale – zamknięta w sobie. Nigdy nie mówi o sobie, tylko o rodzinie, o dzieciach. Dla niej to sprawy najważniejsze w życiu. Mogłaby realizować się jako uczony. Zna kilka języków, troska się o język rosyjski, tym, że jest zaśmiecany zapożyczeniami. Ale rodzina, dzieci zawsze stoją na pierwszym miejscu (Ibidem).

„Styl” Ludmiły jako pierwszej damy Rosji był nieustannie poddawany krytyce. Po wyborze Putina na prezydenta, nie miała swojego stylisty i polegała jedynie na własnym guście. Wybierała kreacje firmy „Eskada”, a potem zadanie to powierzyła kremłowskiemu szwaczkom. Następnie jej stylistą został Chamalidy, dość młody człowiek, który po pewnym czasie został jednym z dyktatorów mody Yves Saint Laurenta i właścicielem własnej marki Iyanis Chamalidy. Pomagała mu mistrzyni fryzjerstwa europejskiego – Irina Baranowa.

Jak pisze D. Polikanowa, „Ludmille Putinej dostało się za jej kreacje à la brytyjska królowa. Więcej nawet, prasa jednogłośnie pisała, że pierwsza dama jawiła się za ledwie kopia królowej i nabijała się z kapelusza, który wg *The Times* był 2 razy większy od kapelusza królowej, wg *Independent* – był gigantyczny, i wszystkie gazety zauważyły, że absolutnie nie pasował do rosyjskiej pierwszej damy” (Поликанова, 2003).

A rosyjskie pisma zachwyciły się jej strojami: „była lepiej ubrana niż angielska królowa. Zapewne, Anglicy zazdroszczą, że nasza pierwsza dama wyglądała efektowniej i przyćmiła swoim wyglądem przedstawicielkę dynastii królewskiej” (Ibidem).

Podczas wizyty u cesarza Japonii Ludmiła pojawiła się (w deszczu) w czarnej sukni w białe groszki, bez rękawów, a na kolację przyszła w kimono i obuwiu narodowym Japoniek. „Chciał człowiek zrobić przyjemność Japończykom, a oni nie docenili tego” – zacytowała Polikanowa rosyjską notatkę prasową (Ibidem).

A. Nestratowa utrzymuje, że L. Putina „nie zasłużyła na określenie najbardziej kobiecej i eleganckiej. Długość spódniczek maxi i mniej lub bardziej udane kreacje – pisze – przekształciła w garderobę staruszki” (Нестратова, 2013).

Fotografia 5. Ludmiła z nowym mężem – Arturem Oczeretnym.

Źródło: www.ebalsblog.com/2016/01/president-putins-ex-wife58-moves-on-and.html (dostęp: 27.07.2017).

3. Swietłana Miedwiediew (ur. w 1965 roku)

Fotografia 6. Swietłana Miedwiediewa.

Źródło: <http://crimea.ria.ru/society/20150708/1100412100.html> (dostęp: 27.07.2017).

Żona Dmitrija Miedwiediewa od 1993, pierwsza dama Rosji w latach 2008-2012

Biegle władająca francuskim i pewna siebie, „druga Raisa Gorbaczowa”, kobieta aktywna i energiczna. Mówi się nawet, że to ona w latach 90. pokierowała karierą męża. Dzięki swoim kontaktom w kręgach gospodarczych Petersburga, Swietłana jakoby namówiła Dmitrija do porzucenia świata akademickiego, wykładów z dziedziny prawa, pisania podręczników i wkroczenia w świat biznesu. Z jej pomocą pod koniec lat 90. Miedwiediew został głównym prawnikiem wielkiego koncernu „Ilim Pulp Eterprise”.

Swietłana urodziła się 15 marca 1965 roku w rodzinie wojskowego Władimira Linnika i ekonomistki Łarisy w Kronsztadzie, ufortyfikowanym porcie morskim na wyspie Kotlin w Zatoce Fińskiej. W 1987 roku ukończyła Leningradzki Instytut Finansowo-Ekonomiczny (dzisiaj – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Ekonomiki i Finansów) ze specjalnością analiza działalności gospodarczej przedsiębiorstw. Pracę zawodową rozpoczęła już w czasie studiów.

Za Dmitrija Miedwediewa wyszła w 1993 roku.

Fotografia 7. Swietłana i Dmitrij Miedwediewowie.

Źródło: www.womanhit.ru/stars/news/2017-07-07-medvedeva/ (dostęp: 27.07.2017).

Przyszli małżonkowie znali się od 1972 roku, gdy oboje rozpoczęli naukę w szkole nr 305 w Leningradzie. Uroczą, wesołą i dobrze się uczącą Swieta miała wielkie powodzenie u szkolnych kolegów. Wśród jej adoratorów był też Dima. Na balu absolwentów podarował jej nawet bukiet kwiatów. Jednak po szkole ich drogi na kilka lat się rozeszły.

Z czasem Swietłana zaczęła udzielać się publicznie. Uczestniczyła w charytatywnych akcjach. Promowała też kontakty między Sankt-Petersburgiem a jego włoskimi miastami partnerskimi – Mediolanem i Wenecją. Często jeździła do Włoch.

Więzi z tym krajem utrzymała również po przeprowadzce do Moskwy w 1999 roku. To z jej inicjatywy na Bari co roku odbywa się Festiwal Sztuki Rosyjskiej. W 2006 roku przewodniczyła Tygodniowi Języka Rosyjskiego w Rzymie, na który przyjechała razem z synem Ilją.

W kraju patronuje programowi „Kultura duchowo-moralna dorastającego pokolenia Rosji”, zainicjowanemu przez poprzedniego zwierzchnika rosyjskiej Cerkwi prawosławnej – Aleksego II, inicjatywy cieszącej się poparciem i obecnego patriarchy – Cyryła. Celem tego projektu – jak ujmują go jego animatorzy – jest zaszczerpienie młodzieży wartości duchowych. W ramach programu buduje się domy dla sierot, organizuje pielgrzymki i finansuje filmy dla młodzieży.

Pani Miedwediewa osobiście opiekuje się jednym z domów dziecka w Petersburgu, w którym mieszka 316 wychowanków. Wspiera również odbudowę Soboru Morskiego w Kronsztadzie.

W grudniu 2008 roku założyła Fundację Inicjatyw Społeczno-Kulturalnych, której pracami osobiście kieruje.

W 2007 roku została uhonorowana jednym z najwyższych odznaczeń cerkiewnych – Orderem św. Olgi II klasy, a w 2008 – Patriarszą Odznaką im. Wielkiej Księżnej Eudoksjii Moskiewskiej. Również w tym roku patriarcha Cyryl wręczył jej dyplom uznania za zorganizowanie po raz pierwszy w kraju Dnia Rodziny, Miłości i Wierności, który w swojej intencji ma być odpowiednikiem Dnia Świętego Walentego w państwach Zachodu.

A w roku 2010 Patriarchat Moskiewski i Fundacja Słowiańska Rosji wyróżniły ją Międzynarodową Nagrodą Cyryla i Metodego (*Swietłana Miedwiediewa...*, 2010). Po urodzeniu syna Ilji (1995) Swietłana zrezygnowała z pracy zawodowej i zajęła się wychowaniem dziecka.

Swietłanę charakteryzuje zamiłowanie do luksusu i nowości mody, głębokością wykroju dekoltów często łamie zasady protokołu dyplomatycznego. Lubi wyszukane i drogie dodatki, w tym kapelusze od Harrodsa, a także ekskluzywne zegarki (słynna stała się sprawa dziennikarza gazety „Kommiersant”, który napisał, że prezydentowa ma zegarek za 50 tys. dol., za co stracił pracę), uwielbia drogie i ekstrawaganckie garsonki. W jej szafie wiszą głównie kreacje haute couture.

Jej ulubionym projektantem i zarazem bliskim przyjacielem jest Walentin Judaszkin – „rosyjski Armani”, jedyny Rosjanin, który został wyróżniony zaproszeniem do członkostwa w prestiżowym Paryskim Syndykacie Mody. Swietłanie przedstawiła go koleżanka – słynna piosenkarka Ała Pugaczowa. Projekty Judaszkina do tego stopnia spodobały się prezydentowej, że szybko uczyniła go „nadwornym krawcem Rosji”. To w jego kreacjach Miedwiediewa bryluje na zagranicznych rautach i w moskiewskich salonach.

Swietłana Miedwiediewa aktywnie działa w organizacjach charytatywnych i kulturalnych. Chętnie uczestniczy w premierach teatralnych i filmowych. Widywana jest na wszelkiego rodzaju koncertach i wystawach (Rapiej, 2010).

Amerykańscy dyplomaci w Moskwie – co ujawnił portal Wikileaks – twierdzą, że prezydentowa „wywołuje napięcie między (kremłowskimi) obozami i jest obiektem ożywionych plotek”. Przytoczone przez dyplomatów z USA faty świadczą również o tym, S. Miedwiediewa sporządziła nawet listę urzędników, którzy mogą mieć problemy z dalszą karierą z powodu nielojalności wobec jej męża.

Jako osoba głęboko religijna i ciesząca się poparciem Cerkwi, Swietłana postanowiła uczynić anglosaskie święto Walentynek rosyjskim – Dniem Miłości – który miałby być obchodzony 8 lipca. Datę wybrano w związku z parą ruskich prawosławnych świętych z XIII wieku, małżonkami Piotrem i Fiewronią. Legenda głosi, że książę Piotr poślubił zwykłą wieśniaczkę Fiewronię, która wyleczyła go z ciężkiej choroby. Potępiana za ten mezalians para wołała wyrzec się władzy i wyjechać z miasta, niż się rozstać. Oboje zmarli 8 lipca 1228 roku i zostali pochowani w jednej trumnie (Swiridow, 2008).

Jako pierwsza dama Rosji Swietłana nie miała dobrej opinii w prasie zachodnioeuropejskiej. Do historii przeszła wizyta Miedwiediewów w Brukseli, a szczególnie pobyt Swietłany w Brugii, gdzie „pierwsza dama Rosji w ciągu jednego dnia przewróciła Brugię do góry nogami i wywołała największe od lat zamieszanie” (*Cynpyza Medbedeaa...*, 2010). Mer Brugii musiał czekać na nią 2 godziny, cały ratusz przeszukała ochrona, a pierwsza dama zapragnęła, po prostu, w tym czasie odpocząć. W jednym ze sklepów chciała kupić XVII-wieczne koronki, które, rzecz jasna, nie były na sprzedaż, w Muzeum Czekolady czekano na nią kilka godzin, a gdy się już pojawiła, to w asyście 20 ochroniarzy, w pewnej restauracji zamówiła kolację na 20 osób i...

nie pojawiła się, nie spróbowałszy nawet zadzwonić i poinformować właściciela. Miasto było zszokowane takimi ekstrawagancjami (Ibidem).

Nie bez skandalu obyla się jej wizyta w 2012 roku we Włoszech, w Montecatini, gdzie pojawiła się w pięciogwiazdkowym hotelu z 30 ochroniarzami i ambasadorem, z zamiarem leczenia się tamtejszą wodą. Hotel był wynajęty tylko dla niej na cały czas pobytu (prasa włoska nazwała ją „carycą”). Świetlanę chciał odwiedzić mer miasta, ale odmówił mu. Restaurację wynajęła na kilka tygodni, nikt inny nie mógł tam się stołować, a ona sama wciąż zmieniała swoje zamówienia (*Как Светлана...*, 2012). Sprawa wizyty pierwszej damy we Włoszech przyciągnęła uwagę rosyjskich dziennikarzy. Podobno wszystko opłaciła z „własnej kieszeni”, chociaż jeden nocleg w apartamencie kosztował 1300 euro. Oficjalnie, jak wynika z deklaracji podatkowej, Świetłana nie ma na swoich trzech kontach ani kopiejki. Jak się wydaje, Miedwiediewa za hotel w ogóle nie zapłaciła, gdyż jego właściciel niegdyś z nią współpracował, w dodatku, tuż przed jej wyjazdem mer tego miasta gościł na Kremlu. Włoscy dziennikarze napisali, że w apartamencie Świetłany kiedyś nocował książę Monaco, ale temu nawet do głowy nie przyszło, by wynajmować cały budynek, jak to zrobiła „caryca” (*В Кремле объяснили...*, 2012).

Po objęciu przez Miedwiediewa funkcji premiera, Świetłana ponoć „skupiła się na pracy w Państwowej Fundacji na Rzecz Inicjatyw Społecznych i Kulturalnych, której jest przewodniczącą. Włączyła się też do działalności antyaborcyjnej” (*Tajemnicze zniknięcie...*, 2016). Od października 2015 roku nie pojawia się publicznie i media zastanawiają się, czy aby nie podzieliła losu żony Putina i czy mąż „przypadkiem” jej nie porzucił.

4. Alina Kabajewa (ur. w 1983 roku)

Fotografia 7. Alina Kabajewa.

Źródło: https://tengrinews.kz/strange_news/smi-pokazali-kak-menyalas-alina-kabaeva-za-35-let-344319/ (dostęp: 06.06.2018).

Prawdopodobnie potajemna żona Władimira Putina od 2013 roku

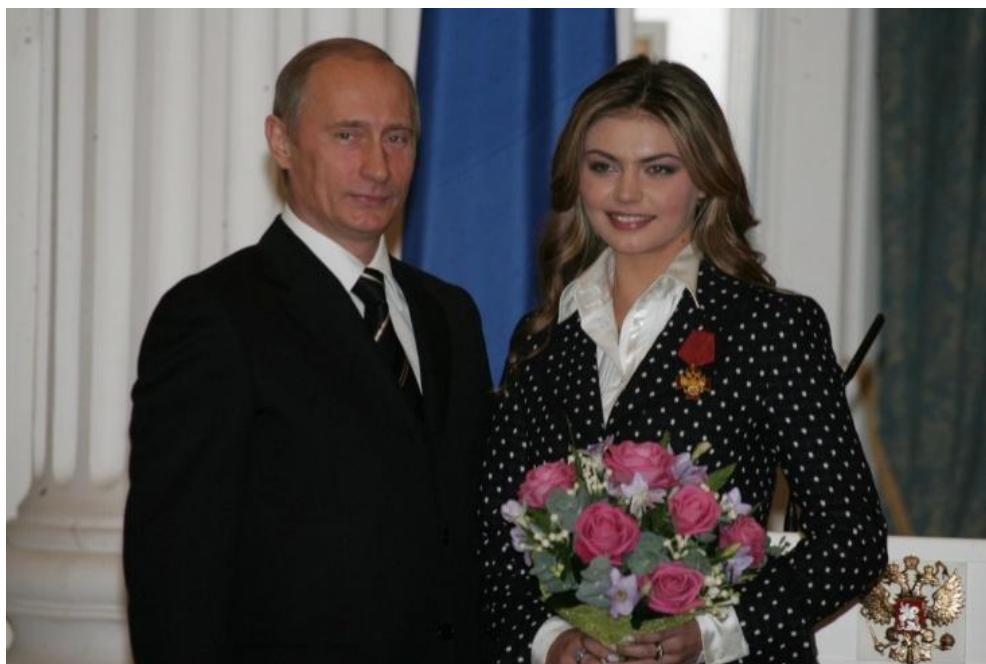
Alina Kabajewa urodziła się 12 maja 1983 roku w Taszkencie (Uzbekistan) w rodzinie sportowców. Rodzice chcieli, aby została łyżwiarką figurową, ale w Taszkencie nie było szkoły, która by ją przygotowała do takiej kariery, dlatego poświęciła się gimnastyce artystycznej. Gdy skończyła 12 lat, rodzice przeprowadzili się do Moskwy, gdzie, oczywiście, otworzyły się szersze możliwości kształcenia córki i treningów. Rodzice mieli wygórowane ambicje, a ich pociecha nie była odpowiednio fizycznie przygotowana i nawet z powodu otyłości przezywano ją „telewizorem na nóżkach”. Dla dziewczynki opracowano specjalną dietę i, dzięki swojemu niewątpliwemu talentowi, w 1996 roku weszła w skład reprezentacji kraju. W wieku 15 lat została mistrzynią Europy i sukces ten powtórzyła jeszcze 3 razy. Z powodu błędów sędziowskich na Olimpiadzie w Sydney w 2000 roku zajęła III miejsce, a w Atenach w 2004 – II. W 2001 roku wykryto u niej stosowanie dopingu i pozbawiono tytułów, które zdobyła na Igrzyskach Dobrej Woli w tym samym roku. 6 lat później zakończyła karierę sportową. Zaczęła występować w reklamach i poprowadziła program telewizyjny „Imperium sportu”. Jednocześnie zajęła się polityką – przystąpiła do rządzącej partii „Jedna Rosja”, została deputowaną do Dumy Państwowej (niższa izba parlamentu). W 2014 roku zrezygnowała z kariery politycznej i stanęła na czele rady nadzorczej holdingu „Nacionalnaja Media Grupa”, a w 2016 roku została prezesem analogicznej rady w „Sport-Ekspress” SA. W 2007 roku ukończyła moskiewski Państwowy Uniwersytet Serwisu. Po 3 latach spotykania się z kapitanem milicji, zerwała z nim wszelkie relacje, gdyż okazało się, że obiecując jej ślub, miał inną narzeczoną (która nie omieszkła o fakcie swojego istnienia poinformować „zainteresowaną”).

W 2008 roku Kabajewa założyła Fundację Charytatywną „Alina”, zajmującą się wspieraniem sportu masowego, pomocą biednym rodzinom, wzbogacaniem księgozbioru wiejskich bibliotek, wyposażaniem internatów w sprzęt komputerowy i budową kompleksów sportowych. Od 2009 roku pod patronatem Fundacji odbywa się Festiwal Gimnastyki Artystycznej „Alina”⁴.

Za swoją działalność została nagrodzona „Orderem Przyjaźni”, orderem „Za zasługi wobec Ojczyzny” i dyplomem honorowym Prezydenta Rosji. W 2006 roku została laureatką nagrody „Kobieta roku Glamour”, najseksowniejszą w Rosji Top 10 sexy (jej nagie zdjęcie opublikowało pismo „Maxim”). W 2010 roku, po Pugaczowj, Kurnikowej, Litwinowej i Dapkunajte, jej podobizna ukazała się na okładce „Vogue”. Kabajewej poświęcono piosenki, została bohaterką spektaklu „BelrusPutin” w teatrze Teatr.doc.

O zamiarze poślubienia przez Putina byłej gimnastyczki Aliny Kabajewej po raz pierwszy poinformował w 2008 roku moskiewski dziennik (należący do Aleksandra Lebiediewa), który po wizycie w jego redakcji Federalnej Służby Bezpieczeństwa natychmiast zamknięto. Oficjalnie Putin był jeszcze w związku z Ludmiłą. Plotki o związku Putina z Kabajewą nasiliły się, gdy w grudniu 2009 roku urodziła syna, nie ujawniając, kto jest jego ojcem. Rosyjskie media utrzymują, że nadano mu imię Wołodia, a Zachodnie – Dmitrij. Pod koniec stycznia 2013 roku w pojawiły się niepotwierdzone przez Kreml doniesienia, że Alina Kabajewa w USA urodziła prezydentowi Rosji córkę i że z dziećmi mieszkaw rezydencji Putina w Soczi (Ольгина, 2017). W 2015 roku Kabajewa prawdopodobnie urodziła trzecie dziecko Putina. O tym fakcie poinformowały szwajcarskie źródła masowego przekazu, gdyż to w tym kraju dziecko miało przyjść na świat, a dziwnym zbiegiem okoliczności prezydent był poza Rosją (*Первая любовница...*, 2016).

⁴ Na podstawie informacji z strony <https://kabaeva-alina.ru/>.

Fotografia 8. Władimir Putin i Alina Kabajewa.

Źródło: www.woman.ru/kids/medley5/article/148810/ (dostęp: 06.06.2018).

Na Olimpiadzie w Soczi w 2014 roku na palcu Kabajewej zauważono obrączkę, którą nieporadnie starała się ukryć. W tym samym czasie Putin na spotkanie z ministrem obrony Egiptu również pojawił się z obrączką, chociaż oficjalnie był rozwiedziony. Mówi się, że para pobrała się we wrześniu 2013 roku i że ślub oraz wesele odbyły się w Klasztorze Iwerskim w Wałdaju. Podobno cały teren zamienił się w „nieдоступną twierdzę”. W 2015 roku znów pojawiły się informacje, że jakoby Putin i Kabajewa pobrali się, ale tym razem miało to się stać w Spaso-Preobrażenskim Klasztorze na wyspie Wałaam. W ceremonii miało uczestniczyć tylko 20 osób.

Sama Kabajewa przyznaje, że w jej życiu jest mężczyzna, którego kocha, ale nie podaje jego imienia – „jedyne co mogę o nim powiedzieć, to tylko to, że jest dobrym człowiekiem, którego kocham” (*История романтических...*, 2013).

Czy Alina Kabajewa jest nową pierwszą damą Rosji, czy tylko kochanką, a może jedynie bliską znajomą Władimira Putina zapewne nie dowiemy się jeszcze przez wiele lat, gdyż wszelkie materiały na temat prezydenta Federacji Rosyjskiej są cenzurowane i utajniane.

Podsumowanie

Naina Jelcyna, jak przed nią inne żony przywódców ZSRR, rzadko pojawiała się publicznie. Wolą być żoną, matką i babcią niż pierwszą damą tego kraju. Przymykała oczy na „wybryki” męża, na jego trudny charakter. Gotowała, wiązała mu krawaty i zawsze go broniła.

Ludmiła Putina dla świata pozostała „zagadką Kremla”. Początkowo pojawiała się publicznie, a potem zniknęła. Krążyły pogłoski, że była bita przez męża-tyrana, a nawet, że została zakonnicą. Nie tak dawno ponoć wyszła za mąż za młodszego od niej o 20 lat biznesmena i mieszka w pałacu we Francji. Jako ta druga w historii Rosji, po pierwszej żonie Piotrze I – Eudoksji Łopuchinej (XVIII wiek) – porzucona przez męża, głowę państwa.

Swietłana Miedwiediewa, nazywana poza granicami kraju „carycą Swietłaną”, budziła zachwyt w Rosji i nienawiść na Zachodzie. Rodakom podobały się jej stroje, cudzoziemców szokowała brakiem kultury osobistej i towarzyskiej ogłady. Twardo stojąc u boku męża-prezydenta, okazała się zarazem kobietą religijną. I, jak jej poprzedniczka, nagle zniknęła.

Naina, wierna do końca, tęskni za zmarłym mężem. Ludmiła odnalazła spokój, miłość i szczęście po rozwodzie. Swietłana, wpływająca na decyzje męża i kochająca go, jako jedyna z trzech pierwszych dam Rosji oficjalnie dalej trwa u boku małżonka, teraz – premiera tego ogromnego kraju.

Obecnie z czołówek gazet nie schodzi Alina Kabajewa. Czy jest żoną Putina, matką jego trojga dzieci? Nie dowiemy się tego jeszcze długo. Oficjalnie, jak powiedział przyjaciel prezydenta, znany piosenkarz i deputowany Dumy Państwowej: „On (Putin) już dawno ożenił się po raz drugi. Tak, ożenił się z Rosją. A co poradzimy na to, że dla niego oprócz Rosji nic więcej nie istnieje” (Кольцов, 2015).

Bibliografia

- Chrzanowski, W. (2016). *Tajemnicze pierwsze damy ZSRR. Co o nich wiemy?* Pobrane z: <http://kobieta.wp.pl/tajemnicze-pierwsze-damy-zsrr-5983098198996097g>.
- Kozak, M. (2012). *80 urodziny Nainy Jelcyn*. Pobrane z: <http://mikolajkozak.natemat.pl/5405,80-urodziny-nainy-jelcyn>.
- Młodszy mąż i willa za 7,5 mln dolarów. Nowe życie i tajemniczy majątek Ludmiły Putin*. (2017). Pobrane z: www.wprost.pl/swiat/10050254/Mlodszy-maz-i-willa-za-75-mln-dolarow-Nowe-zycie-i-tajemniczy-majatek-Ludmily-Putin.html.
- Pawłowska, A. (2013). *Rozwód? Tak. Niesłubne dzieci, zdrady i przemoc? Nie wiadomo. Tajemnice Putina*. Pobrane z: http://wiadomosci.gazeta.pl/wiadomosci/1,114871,14059030,Rozwod__Tak__Nieslubne_dzieci__zdrady_i_przemoc__Nie.html.
- Przybył, I. (2014). *Ludmiła Putin – wraz z rozwodem zniknęła z kart historii*. Pobrane z: www.polskatimes.pl/artukul/3391135,ludmila-putin-wraz-z-rozwodem-zniknela-z-kart-historii,id,t.html.
- Rapiej, K. (2010). *Swietłana Miedwiediewa – jaka jest pierwsza dama Rosji?*. Pobrano z: www.ofeminin.pl/kariera/swietlana-miedwiediewa-styl-pierwszej-damy-rosji-swietlana-miedwiediewa-styl-d17221.html.
- Swietłana Miedwiediewa – najbliższa doradczyni prezydenta*. Pobrane z: http://fakty.interia.pl/news-swietlana-miedwiediewa-najblizsza-doradczyniprezydenta,nId,891372#utm_source=paste&utm_medium=paste&utm_campaign=other.
- Swiridow, L. (2008). *Swietłana Miedwiediewa nauczy Rosjan, jak kochać*. Pobrane z: <http://leonidswiridow.blog.onet.pl/2008/06/19/swietlana-miedwiediewa-nauczy-rosjan-jak-kochac/>.
- Tajemnicze zniknięcie. Gdzie jest żona premiera Rosji?* (2016). Pobrane z: www.fakt.pl/wydarzenia/swiat/tajemnicze-znikniecie-zony-premiera-rosji-miedwiediewa/46qg6jg.
- Turecki, K. (2017). *Rosyjska ruletka*. Pobrane z: <http://wiadomosci.onet.pl/tylko-w-onecie/byla-zona-putina-ludmila-putin-ma-klopoty/9wv4zdj>.
- Zielke, K. (2013). *Żony Putina. Nowa miłość na Kremlu*. Pobrane z: <http://niezalezna.pl/44924-zony-putina-nowa-milosc-na-kremlu>.
- Ziętała, G. (2017). Od podomki do garsonki Cardina, od „pierwszej oberwanki” do światowej ikony stylu. Historia radzickich first ladies. In: K. Jasiewicz, M. Zięba-Plebankiewicz (eds.), *Neophilologica Sandeciensia. 11. From here to there: regional and world perspectives on language, literature and culture* (p. 61-85). Nowy Sącz: Wydawnictwo Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu.
- В Кремле объяснили, на чьи деньги жена Медведева сняла целый VIP-отель в Италии*. (2012). Pobrane z: www.newsru.com/russia/08mar2012/medvedeva_ital.html.

- История романтических отношений Владимира Путина и Алины Кабаевой.* Pobrane z: <https://limon.postimees.ee/1265072/istoriya-romanticheskikh-otnosheniy-vladimira-putina-i-aliny-kabaevoy>
- Как Светлана Медведева шокировала европейцев, устроив отпуск в Италии.* (2012). Pobrane z: www.online812.ru/2012/03/07/003/.
- Кольцов, С. (2015). *Кобзон назвал, на ком Путин женился во второй раз.* Pobrane z: <http://culturavrn.ru/russia/14301>.
- Корогаев, А. (2017). *Биография Наины Ельциной.* Pobrane z: <http://tass.ru/info/4090897>.
- Мельникова, А. (2017). *Юбилей Наины Ельциной: секреты первой леди новой России.* Pobrane z: <https://ria.ru/analytics/20170314/1489990868.html>.
- Наина Ельцина: История любви первого президента России.* „Ivona” 2013. Pobrane z: <http://ivona.bigmir.net/showbiz/highlife/352298-Naina-El-cina-Istorija-ljubvi-pervogo-prezidenta-Rossii>.
- Нестратова, А. (2013). *О чем говорят наряды Людмилы Путиной.* Pobrane z: <https://eva.ru/beauty/read-o-chem-govoryat-naryady-lyudmily-putinoj-.htm>.
- Николаева, Л. (2013). *Людмила Путина: нетипичная первая леди. До жемчужной свадьбы президенту и его супруге не хватило месяца.* Pobrane z: <http://svpressa.ru/society/article/69099/>.
- Ольгина, О. (2017). *Путин и Кабаева: последние новости 2017.* Pobrane z: <https://newsland.com/user/3632689470/content/putin-i-kabaeva-poslednie-novosti-2017/5941413>.
- Первая любовница России: что связывает Кабаеву и Путина.* Pobrane z: <https://lime.apostrophe.ua/article/scandal/relations/2016-03-09/pervaya-lyubovnitsa-rossii-chto-svyazyivaet-kabaevu-i-putina/3657>.
- Поликанова, Д. (2003). *Встречают по одежке: имидж первой леди России.* Pobrane z: www.kleo.ru/items/fashion/putina_style.shtml.
- Пчелкин, П. (2017). *Жена первого президента России Наина Ельцина принимает поздравления с днем рождения.* Pobrane z: www.1tv.ru/news/2017-03-14/321525-zhena_pervogo_prezidenta_rossii_naina_eltsina_prinimaet_pozdravleniya_s_dnem_rozhdeniya.
- Ростовский, М. (2017). *Наина Ельцина: «Выходя замуж, любая женщина должна понимать: она жертвует многим».* Pobrane z: www.mk.ru/social/2017/03/13/naina-elcina-vykhodya-zamuzh-lyubaya-zhenshhina-dolzha-ponimat-ona-zhertvuet-mnogim.html.
- Селиванова, А. (2017). *Наина Ельцина: Костюмы «первой леди» ношу до сих пор – только перешиваю, чтобы выглядели современной.* Pobrane z: www.kp.ru/daily/26652/3673296/.
- Супруга Медведева шокировала Европу своими капризами и бестактностью.* (2010). Pobrane z: <https://ru.tsn.ua/svit/supruga-medvedeva-shokirovala-evropu-svoimi-kaprizami-i-bestaktnostyu.html>.
- Хартманн, Й. (2001). *Людмила Путина о закулисной стороне власти.* Pobrane z: <http://inosmi.ru/untitled/20011229/142638.html>.